

Heinricus dux Lunenburgensis eo tempore ducatum suum gubernavit, cum Sigismundus Cæsar Concilium Constantiæ magna hominum frequentia celebraret. Erat autem Henricus inter alios principes multa uirtute conspicuus, iustitiæ tenacissimus, & æquitatis obseruâtissimus. Itaque magna seueritate, in latrones, prædones, & otio deditos homines animaduertit, adeò ut etiã de minimo delicto exemplum statueret, quo prouinciam suam iuste administraret, atq; pauperem oppressum adiuuaret. Habebat is tum in arce Zelle præfectũ uirum industrium, & officijs suis principi gratissimum. Cum autem quodam die Hein-

ricus Luneburgum proficisci uellet, præfectus ille properanter principem auertit, ut uenturo domino necessaria prepararet. Erat autem tum præfectus tenuiter uestitus, & flabat uentus Aquilonaris uehementissimè. propterea cū in itinere uidisset in uia publicæ agricolæ arantis pallium, eundem accepit, ut sese ab iniuria uenti defenderet, pollicitus rustico sese ei redditurum, quam primum eo loci rediret. At rusticus haud ignarus quam difficile quid ab eiusmodi genus hominum reciperetur, pallium subinde repetebat. Verùm præfectus